

כל הכלים פרק שבעה עשר שבת קכו.

עין משפט
נר מצוה

בג א ב מ"י פכ"ז מהלכות
שבת הלכה ל ופכ"ו
הלכה י סמג לאוין סה
טוש"ע או"ח סימן שיג
סעיף א:
בד ג מ"י פכ"ו שם הלכה
:!

מוסף רע"י

נגר הנגדר. שְׁקוּר דלת
אחל איט מלי, שהחל
ומלך שגברו איט נראה
שְׁקוּר (שגברו אב). נורליך
בו במקדש. שְׁדוּת עעלמא
הוא, דלוי גוט ממש
שְׁדוּת נך, אלף אולף וגר
מחזי כוונה, ואין שוּת דרען
מקדש, דלף גורו א. (שם)
המחזן מורח במקדש. ר.
יודע סבר לאו צין ממש
הוא אלף דומה לבנין צין ממש
דלף גורו שוּת. זד אף
במדינה מוחר. הוּלף
וקשוּר אע"פ שזיט מלי
(שם).

מוסף תוספות

אלה [ו]אשר נשחטו עשית אלה
ומצחיה, ואעשית
למחולות קפדי, ודור כדורן
לפי סוכה השבועין [ו]אשר
(הבא) אהל, מוס' עינין
ממ, ד"ס אהל, וס' אהל
הנמואל וס' לטולטל אהל
חשבים אהל וס' חשבים אהל
כדור דורן [ו]אשר סוכה
הדובים [ו]אשר חסות שמוס'
ובלא"ה משתרי, מוס'
עינין, ד"ס עקק.
[ו]אשר ופתח בכל יום, י
מוס' הלה, מ' [ו]אין
שבות מבקש, מ' [ו]אין
דעבא, [ו]אין כל
השבות עינין, כי יש
שבות שגורו בשר, י
עינין, א"כ, מוס'
הלה, ז' [ו]אין, ויחנן
דעבא קס: ד"ס אמר רב
ג' [ו]אשר חסות מוס'.
[ו]אשר מוחל חסות, י
באה אלה, מוס' עינין [ו]אשר
אמר רב עינין קס:
מקסות בתוס', ופא דרע
שמו וס' תולוי שמו
א"ר לטולטל, מ' ה"ר
קס: ד"ס זל מלקו.
במקור, כדמור'
במחולות כאן כך
מחולות בגור הגור.
נשיא, ד"ס אהל.
אבל אסור דבנין ד'ס
חקן [ו]אשר חסות, מוס'
[ו]א. האקאבר מונה, כאן
א"ר אסור היינו בבנין
וארשם מוחים בארין
א"פ, ששקש, מוס'
הלה, מוס'.

דכל גגות (עירובין 7ד) דפריך ושמואל למה ליה למיעבד הכי וקאמר זה מטלטל כו' לאו משום דאי הוה אמר אין מטלטלין זו אלף בד' אמות לאו הוה ניחא ליה אלף אז גמי היה קשה היכי עביד הכי כיון דמחילה מתרת לטלטל בחדר הוה כעשייתא אל עלאי בתחלה ואסור בדפרישת לעיל ומכאן עשמה עמי מחפזי

קשור והוא שמתוקן
בין תלוי ובין שאינו
מכאן רבה בר בר חנה
אין כך מחלוקת בנגר
ד' גועלין בו במקדש
ח כאן וכאן אסור ר'
מקדש והנגר במדינה
שגועלין בו במקדש
שקשור ותלוי וראשו
גומר יזה אף במדינה
דינה אסור כל שאינו
ממנו ומניחו בקרן זזית
אבא משמיה דעולא
ר"א היא א"ל אנא
תניא קנה שהתקינו
ועל בו בזמן שקשור
ל בו אין קשור ותלוי
ג אומר מתוקן אע"פ
הודה בר שילת אמר
הלכה כרשב"ג ומי

דס"ל שאין מטלטלין אלא ד' אלא
משום דהס"ס ידע דסבר שמואל דזה
מטלטל עד עיקר המחיצה יחא
למיפרך למה הולך לעשות מחיצה:
בין קשור בין שאינו קשור והוא
שמתוקן. נראה לר"מ דלאו
בתיקון של מעשה אלא במחשבה
בעלמא כדמוכח לקמן דלמך כרשב"ג
ס"ל דלמך מתוקן אע"פ שאינו קשור
דהיינו במחשבה ומשמע דלגמרי ס"ל
כוותיה דבגי ר' יוחנן דוקא הוא דלמך
בסמוך סבר לה כוותיה בחדא ופליגי
עליה בחדא ופריך ולימא מר בין
תלוי שאינו תלוי והוא שקשור
כרבי יהודה דדעי קשירה וטעמא
משום טלטול ולא משום צנין דאי
משום צנין מאי ראיה מנגר שזריך
קשירה לפסק והא דפסק לא שייך צנין
אלא תוספת אהל עראי ותוספת אהל
עראי שרו רבנן בלא שום קשירה
כדמוכח צמי שהוליאויחו (ספ. מד.):
והמונח כאן וכאן אסור. פי'
רש"י שכתבמונע צנפת

תנן כל כסויי הכלים זונה הוא ואיסורה לאורייתא איכא
 ע"ש ואינו משמע שיהא זו איסורה
 לאורייתא כיון שאינו מצטלו שם אלא נראה לר"ת דכילה מילתא
 בצנעא הנגדר ליכא איסורה אלא משום טלטול וכי היא דקנה
 שהתקינו בעה"ב להיות פותח ונועל זו דמריי משום טלטול ואפי"ה
 פ"י שם תשמיש"י מניד דהוי איכסוי קרקעות שהחמירו בזה
¹ כקנים ומקלות דלעיל אבל משום צנעא ליכא איסורה כלל אפילו
 ומעראי כיון דאפליגו בטלטול דילמא בחד הוא דאפליגו² ומיזר ר"ת
 תוספת אהל כי היא דנגר הנגדר ומדנקט פלוגתא בפקק החלון
 באהל פליגי ולא בטלטול דהא בזההי דנגר לא שייך אלא איסור
 דנגר היינו ר"א דרבנן שרי אפילו בפקק החלון כ"ש צנעא דלא
 בפקק החלון ומשום טלטול בשאין תורת כלי גמור עליו ואפי"ה
 אחר אהל עראי כיון דצטלי³ בפקק ורבנן דשרי אפי"ה עליו תורת
 ב'י⁴ ועירארי אמר רב ר' יהודה אמר שמואל הלכה כרבי
 נין (דף ג.) גבי חריות של דקל שגדרן לעצים במחשבה בעלמא
 שסמואל ס"ל כרשב"ג דאמר חריות של דקל שגדרן לעצים ונמלך עליהן
 משום איסור טלטול דהא לא שייך איסור בנין בזההי דנגר הנגדר אלא
 וליכא לפרוש' דצנעא דהכא לאפוקי מאיסור בנין הוא דצעי
 למא כרשב"ג א"כ מאי קא מהדר ליה ר' אבה בר הונא לר' ירמיה
 מתוקן אע"פ שאינו קשור היינו משום דהתם ליכא אלא איסור
 להיות פותח ונועל ⁽⁶⁾ ומדקמי פותח ונועל משמע שאינו נועל
 הוא כעין מתפחות שלנו שיש מהם ממשוועין המנושל שצדלת לכאן
 לכאן א"כ פשיטא דכה"ג דא שייך בנין בזהאי קנה אלא משום איסור
 תמי פותח ונועל דהא כה"ג קמי בתוספתא חצילי עצים וסוכה של
 לין צנן אס לאו כו' מיהו אומר ר"י דאפילו הוה מפרש היהא דקנה
 צי אבה בר הונא דס"ל כרשב"ג דאמר דכי הוי מתוקן אע"פ שאינו
 ש"ס בסמוך וכו' הכא נמי דליכא תורת כלי עליהן והתניא חריות
 ע"פ שאינו קשור היינו בלא תורת כלי אלא במחשבה בעלמא דלמא
 יין הוה צעי שיתקנוהו ויכניוהו ויעשו בו מעשה שיהא תורת כלי
 ורבי יהודה דעירובין (דף קב.) דליניה צבירה ליהו דבההיא דנגר
 רבי צעי קשור לאפוקי מאיסור בנין והשתא אמאי שמתנין שפיר
 דהנה והשתא נמי היהא דקנה משום טלטול. מ"ר:

י וראשו התחמון מגיע לארך כפירש בקונטרס וגרסה לרשב"א
ממקדש והאי דנקט כהאי גוונא לאשמעינן דאפ"ה אסור במדינה
אזינו קשור ולא תליי כלל דאי אמרת דוקא נקט ראשו מגיע לארך
השתא לא הוי מונח דברי יודיה כמונח דתנא קמא דמונח דרבי
קורן וזית דאי אמרת כמי מונח דת"ק שטי ראשים מונחים לארך
דלא אסר רבי יודיה אפילו במדינה אלא דוקא שאינו קשור כלל:

צין קשור דו': כלומר אפילו קשירה לא נרצח: **והוא שמסוקן.** מוכן מאתמול לכך: **א"ר רבי ירמיה.** אמאי פשיט ליה מר לקולא: **ימא מר.** דלא פליגי רבנן אלא אתמוליה דרבי אליעזר צעי קשור ותליי ואפילו קשור אם ראשו נגזר לארץ חשיב ליה רבי אליעזר כשומטו מן המרחשע וצומה לן לן לכמתיה ורבנן

אמרי ליה בין תלוי בין נגדר פוקקין
 וכו' וכללד שיהא קשור: **דאמר רבא**
בר בר חנה. בתלייה הוא דלפליגי
 ולא בקשירה דמדמי לה לפלוגתא
 דנגר הנגדר והסם לדברי הכל קשור
 עשין: **נגר**. יחד שחלקין בחור
 שבמפתח ונועלין בו את הדלת: **הנגדר**.
 כדמפרש שקשור בדלת אלא שראשו
 נגדר לארץ: **נועלין** **כו במקדש**. לכיון
 דקשור **כו** מיוחד ועומד הוא לכך
 וכבר נבנה בין זה מנעול ויס ואין
 בו אלא גזירת שבות מדבריהם ואין
 שבות במקדש: **והמונח**. שאינו קשור
 כלל אלא כשהוא שומטו מן החור
 מניחו ע"י קרקע הלכך כשקועו
 בשבת בונה הוא ואיסורא דלאורייתא
 הוא אף במקדש: **המונח מותר**
במקדש. לכיון דמתוקן מאתמול להכי
 לאו בונה הוא: **שקשור וטלוי**. ראשו
 העליון אבל ראשו התחתון מגיע לארץ:
מאן סנה נגר הנגדר. אסור דבשי
 תרתי: **ר"א היא**. דאמר גבי פסק
 החלוקן תרמי עשין מכלל דר' יהודה
 כרבינן אלאהי רבינן קשירה בעו: **יהי**
האי סנה. דאפי' קשירה לא צעי כרצון

שמעון בן גמליאל לאמר מתוקן בהזמנה בעלמא ואע"פ שאינו קשור:
שפסקינו. שהזמינו: אמר רב יהודה גרסינן. ולא גרסינן ואמר:
ש"ס

זע ר"א קשור ותלו ויתר משאר כלי תשמיש שדי להם בחינתן להאריכם בית אחיה אע"ג דהיי משום שבות^א נאשר טלטולם במקן מדרבנן וקשה לר"ת מנל^א דלפליגו רבי אליעזר ורבנן בתוספת אהאיהו דלעיל וקשה הישר דל"כ הוה ליה למנקט פלוגמיהו במיתלתא דלא שייכא דשייך ביה תוספת אהל ש"מ דפליגי בזהל וליכא למימר דדווקא טלטול אפי"ה אפילו אב ר"א ורבנן^ב דע"כ איבעי לן למימר דת שייך איסור אהל איסור טלטול אהל ודאי במתמי פליגי דר"א ים עליו תורת כלי גמור כגון שיש לו בית ד אסור מ"מ משום כלי דלית להו לא משום טלטול ולא משום אהל: רבי יהודה אומר יהודה וקשה לר"י דהא שמואל גופיה סבר לעיל בפרק כמה ט סגי דליטמר רב (יהודה) אומר קושר ושמואל אמר חושב וקאמר התם ליישיבה א"ל לקשר וא"כ היכי קאמר הלכה כרבי יהודה דבעי קשירה איסור טלטול ומשום איסור טלטול דבעי רבי יהודה קשירה דכפריש קישור אכל משום איסור טלטול לא הוה בעי קישור אלא במחשבה אלא דלמרי כי האי תנא כי דילמא מאי דלא בעי הסר רש"י טלטול דקנה ודאי לא מיירי מידי דבנין דקאמר קנה שהתקינו בצאותו קנה עצמו דהוה ליה למיתני שהתקינו לנעול זו אלא משמעע ולכאן כך הקנה מושך המנעול אבל הקנה עצמו אינו במקום המנעול הו"ל ומהו אין ראייה מזה דבהאי קנה מיירי דכפרישית מדת קושיה שעשאו דלת לפירצה ולחצר אם היו קשורות ותלויות פותחין ו שהתקינו כ' דשייך ביה בנין ובמקום מנעול הוה ולהכי פשטי מיניה קשור נפיק מתורת איסור בנין לא הו"ל אחי שפיר (דה"א) מדקאמרה שז דקל כ' והכי מוכח מההיא דחיות שז דקל דלא דלמל מתוקן בחצרות טלטול ודאי דלא מנהיגי רש"י אלא מחשבה אכל בחצרות עליו ע"ן כל נראה לר"י דבהכי פליגי רבי אבא בר כהנא ורבי יוחנן לא שייך אלא איסור טלטול ואיזהו ס"ל דשייך בנין בנגר הנגר ו

שקשור והלחי וראשו מניע דארץ. פירוש ראשו העליון ה' דאפילו שני הראשים מונחים לארץ אלא שקשור דשה והשתא אחי שפיר הא דתנן במשנה והמונה כאן וכאן אסור היינו אבל שני הראשים מונחין בארץ אסור במקדש אע"פ שקשור אסר כ' יהודה על כרחיך היינו שאינו לא קשור ולא תלוי ושוטמנו ומונחיו אלא שקשורין היכי קאמר המונה במקדש ההוא אפילו במדינה ש

(א) עירובין קכ., (ב) [ז"ל מותר במקדש], (ג) [חוספ' פט"ו], (ד) [פסחים סה.],

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה ר' יהודה וכו'
פּוֹתַח וּנְעוּל בּוֹ מִדְקָתָנִי
פּוֹתַח וּנְעוּל בּוֹ מִשְׁמַע:

גליון הש"ס

גמ' שנועלין בו במקדש
אבל לא במדינה. עיין פי"א
מ"ד דכלים:

רבינו חננאל

בין קשר בין שאנו שור
ואתו פק שחוקן ור הוא
ששדמן. כלומר שחוקן
פלקקב ור חייב מיד תוקן
בראמרן סוף סוף
צוצים חר' סוכי קוצים
שחוקן
החלילה צעצע
לפלדורה שחוקן
שקשורין ותולין וצולין
שחוקן וצולין בירט.
א"ל ר' ירמיה ולימא מ
בין תולין בין שאנו ולימא
והוא קשור, כלומר כבר
נעשה מ משע לשם
לכא. דאמר רב ב"ב חנה
א"ר יוחנן כמחלות כאן
כספקא הולין כך חלוקת
בספקא הולין בר קשור וולין
מלבד אבל אל לענין
מקדש ומדנה. ותניא שניין
יעירובין איהו נג הנגר
ששולשין בן בקדש אבל
בן מדינה, שומט ומניח
בין ותי. דייקין מיה
מקדש ושומט ומניח,
מכלל שאם הוא קשור
אני יכול לשומט
והולחתינו קשור ותי שני
ואמרין מאן תנא
שניין הנגר צריך להיות
קשור וולין ר' אליעזר, ור
יוחנן סבר כי חכמים
הולחוקו על ר' אליעזר
ואסא שאנו קשור וולין
אבל אם הוא קשור
שאינו תולין שור
א"ל ר' אבא ר' ירמיה
אנא דאמר ורוא שחוקן
שאינו אל קשור
אלא תולין, כי אמתיה
ותניי פק שחוקן בעיה
והוא רבי' מתוקן א"פ
שאינו קשור, ואמר
הלא כרבי' חכמים.
אמר ר' יוחנן הילכתא כרבי' שרבי' ליתא שרבי' ליתא
תורת כל עליו, ור' ירמיה